

Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
M. WATHELET
fremsat den 29. maj 2018¹

Sag C-287/17

**Česká pojišťovna a.s.
mod
WCZ, spol. s r.o.**

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Okresní soud v Českých Budějovicích
(kredsdomstolen i České Budějovice, Den Tjekkiske Republik))

»Præjudiciel forelæggelse – selskabsret – bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner – direktiv 2011/7/EU – artikel 6, stk. 1 og 3 – kompensation for omkostninger ved inddrivelse af gæld – omkostninger til rykkerskrivelser«

1. Den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse, der er indgivet af Okresní soud v Českých Budějovicích (kredsdomstolen i České Budějovice, Den Tjekkiske Republik), vedrører artikel 6, stk. 1 og 3, i direktiv 2011/7/EU². Den er indgivet i forbindelse med en tvist mellem forsikringsselskabet Česká pojišťovna a.s. og selskabet WCZ, spol. s r.o. vedrørende kompensation for de omkostninger, som Česká pojišťovna har haft i forbindelse med inddrivelsen af WCZ' skyldige præmie.

I. Retsforskrifter

A. EU-retten

2. 19.-21. betragtning til direktiv 2011/7 har følgende ordlyd:

»(19) Rimelig kompensation til kreditorer for de inddrivelsesomkostninger, der er påløbet på grund af forsinket betaling, er nødvendig for at modvirke forsinket betaling. Inddrivelsesomkostninger bør også omfatte inddrivelse af administrative omkostninger og kompensation for interne omkostninger, som er påløbet på grund af forsinket betaling, for hvilke dette direktiv bør fastsætte et fast minimumsbeløb, som kan kumuleres med morarenter. Kompensation i form af et fast beløb bør sigte mod at begrænse de administrative og interne omkostninger i forbindelse med inddrivelsen. Kompensation for omkostningerne ved inddrivelse bør fastsættes med forbehold af de nationale bestemmelser, hvorefter en national ret kan tilkende kreditor kompensation for yderligere lidt skade i forbindelse med skyldners forsinkede betaling.

¹ – Originalsprog: fransk.

² – Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 16.2.2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner (EUT 2011, L 48, s. 1).

- (20) Ud over berettigelsen til betaling af et fast beløb til dækning af interne inddrivelsesomkostninger bør kreditorerne desuden være berettiget til kompensation for øvrige inddrivelsesomkostninger, der måtte påløbe som følge af skyldnerens forsinkede betaling. Sådanne omkostninger bør navnlig omfatte dem, kreditorerne har haft i forbindelse med at engagere en advokat eller et inkassofirma.
- (21) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes ret til at fastsætte faste beløb til kompensation for inddrivelsesomkostninger, som er højere og derfor mere favorable for kreditor, eller til at forhøje beløbene, blandt andet med henblik på at følge trit med inflationen.«

3. Direktivets artikel 6 med overskriften »Kompensation for omkostninger ved inddrivelse« bestemmer:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditor, når der skal betales morarenter i handelstransaktioner i henhold til artikel 3 eller 4, er berettiget til fra skyldneren som minimum at modtage et fast beløb på 40 EUR.

2. Medlemsstaterne sikrer, at det i stk. 1 omhandlede faste beløb forfalder til betaling, uden at det er nødvendigt at fremsende en rykkerskrivelse og som kompensation for kreditors egne omkostninger ved inddrivelse.

3. Kreditor er ud over det i stk. 1 omhandlede faste beløb berettiget til at kræve rimelig kompensation af skyldneren for eventuelle yderligere omkostninger ud over det faste beløb, der er påløbet på grund af skyldnerens forsinkede betaling. Dette kan blandt andet indbefatte omkostninger til at engagere en advokat eller et inkassofirma.«

4. Samme direktivs artikel 12 bestemmer:

»[...]

3. Medlemsstaterne kan opretholde eller vedtage love og bestemmelser, der er gunstigere for kreditor end de love og bestemmelser, der er påkrævet for at efterkomme dette direktiv.

4. Ved gennemførelsen af dette direktiv afgør medlemsstaterne, om de vil udelukke aftaler, der er indgået inden den 16. marts 2013.«

B. Tjekkisk ret

5. § 369, stk. 1, første punktum, i zákon č. 513/1991, obchodní zákoník (lov nr. 513/1991, handelsloven), som ændret ved zákon č. 179/2013 (lov nr. 179/2013), bestemmer:

»Kreditor er ud over morarenter berettiget til et minimumsbeløb som kompensation for omkostninger ved inddrivelse af gæld, idet størrelsen og betingelserne fastsættes ved et regeringsdekret.«

6. § 3 i nařízení vlády č. 351/2013 (regeringsdekret nr. 351/2013), som ifølge den forelæggende ret gennemfører artikel 6 i direktiv 2011/7 (herefter »regeringsdekretet«), bestemmer:

»I tilfælde af virksomheders gensidige forpligtelser [...] er omkostningsbeløbet ved tvangsfuldbyrdelse af hvert krav minimum 1 200 [tjekkiske koruna (CZK) (ca. 47 EUR)]«.

7. § 121, stk. 3, i zákon č. 40/1964, občanský zákoník (lov nr. 40/1964, civillovbogen) bestemmer:

»Accessoriske omkostninger i forbindelse med en fordring er renter, morarenter, tillæg i forbindelse med mora og inddrivelsesomkostninger.«

8. § 142, stk. 1, i zákon č. 99/1963, občanský soudní řád (lov nr. 99/1963, den civile retsplejelov) bestemmer:

»Retten tilkender den part, der har fået fuldt medhold i sagen, kompensation for de omkostninger, som er nødvendige for effektiv håndhævelse eller forsvar af rettigheder over for den part, der har tabt sagen.«

9. Samme lovs § 142a, stk. 1, har følgende ordlyd:

»En sagsøger, der har fået medhold i en sag om opfyldelse af en forpligtelse, er kun berettiget til at få kompensation for omkostninger fra sagsøgte, hvis sagsøgeren inden for en periode på mindst syv dage, før denne anlægger sag, har sendt sagsøgte en opfordring til at opfylde aftalen til sagsøgtes valgte adresse eller til dennes sidst kendte adresse.«

II. Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

10. Česká pojišťovna og WCZ indgik den 7. november 2012 en forsikringsaftale, der trådte i kraft samme dag.

11. Ved skrivelse af 10. marts 2015 meddelte Česká pojišťovna WCZ, at forsikringsaftalen var ophævet pr. den 25. februar 2015, fordi WCZ ikke havde betalt præmien, og krævede, at sidstnævnte betalte den skyldige præmie for perioden fra den 7. november 2014 til den 26. februar 2015, et beløb på 1 160 CZK (ca. 45 EUR). Česká pojišťovna sendte i alt fire rykkerskrivelser til WCZ og anlagde derefter sag ved den forelæggende ret.

12. Česká pojišťovna har nedlagt påstand om, at WCZ for det første betaler det pågældende beløb på 1 160 CZK (ca. 45 EUR), forhøjet med lovbestemte morarenter fra den 25. februar 2015, indtil den skyldige præmie er betalt, og for det andet kompensation for omkostningerne ved inddrivelse af gælden på 1 200 CZK (ca. 47 EUR). Endvidere har Česká pojišťovna nedlagt påstand om, at WCZ betaler førstnævnte kompensation for sagsomkostningerne.

13. Den forelæggende ret har efter at have fastslået, at national ret pålægger domstolene, som en del af sagsomkostningerne, at tilkende kompensation for omkostninger i forbindelse med én rykkerskrivelse, som er sendt til den sagsøgte før et sagsanlæg, udtrykt tvivl om, hvorvidt der ud over den faste kompensation for fuldbyrdelse af et krav i henhold til artikel 6 i direktiv 2011/7 også skal tilkendes kompensation for omkostningerne til en rykkerskrivelse efter de nationale processuelle bestemmelser. Den forelæggende ret har således gjort opmærksom på, at den faste kompensation efter direktivets artikel 6 ifølge 19. betragtning til samme direktiv netop bør dække sagsøgerens omkostninger til rykkerskrivelser. Heraf følger, ifølge den forelæggende ret, at sagsøgeren ved tilkendelse af begge kompensationer (både på grundlag af artikel 6 og de nationale processuelle bestemmelser) vil kunne opnå den samme kompensation to gange.

14. Dette spørgsmål er grundlæggende i den verserende sag for den forelæggende ret, eftersom Česká pojišťovna har krævet den faste kompensation på 1 200 CZK (ca. 47 EUR) efter artikel 3 i regeringsdekretet og artikel 6 i direktiv 2011/7 samt, under anvendelse af national ret, kompensation for omkostningerne til advokatbistand, herunder omkostningerne til en rykkerskrivelse før sagsanlægget i henhold til national ret.

15. Den forelæggende ret har på denne baggrund besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 6, stk. 1 og 3, i [...] direktiv 2011/7/EU [...] fortolkes således, at retten skal tilkende en sagsøger, der får medhold i en tvist om inddrivelse af en gæld, der hidrører fra en handelstransaktion som defineret i dette direktivs artikel 3 eller 4, et beløb på 40 EUR (eller det tilsvarende beløb i national valuta) samt kompensation for de med retssagen forbundne omkostninger, herunder kompensation for omkostningerne til en rykkerskrivelse til den sagsøgte før sagsanlægget, på det beløb, der er fastsat i medlemsstatens processuelle bestemmelser?«

III. Retsforhandlingerne for Domstolen

16. Ingen af parterne i hovedsagen har fundet det nødvendigt at indgive skriftlige indlæg i den foreliggende procedure. Europa-Kommissionen har således som den eneste afgivet indlæg for Domstolen. Der er heller ikke anmodet om afholdelse af retsmøde, og Domstolen har ikke afholdt retsmøde af eget initiativ. For at kunne give den forelæggende ret et brugbart svar har jeg imidlertid fundet det nødvendigt at opfordre parterne og den tjekkiske regering til at give en skriftlig besvarelse af nogle spørgsmål, som den tjekkiske regering og Kommissionen har besvaret.

IV. Bedømmelse

A. Indledende betragtninger

17. Af de i præmis 21 og 22 i dom af 16. februar 2017, IOS Finance EFC (C-555/14, EU:C:2017:121), nævnte grunde kan det ikke drages i tvivl, at direktiv 2011/7 ratione temporis finder anvendelse i den foreliggende sag. I modsætning til, hvad Kommissionen havde argumenteret for i den sag, der gav anledning til den nævnte dom, har den i sit indlæg fastholdt, at direktiv 2011/7 finder anvendelse, uanset at Den Tjekkiske Republik har gjort brug af den mulighed, som dette direktivs artikel 12, stk. 4, giver medlemsstaterne, for at udelukke aftaler fra dets anvendelse, såfremt de er indgået inden den i artikel 12, stk. 1, fastsatte dato for direktivets gennemførelse. I sit svar på Domstolens spørgsmål har den tjekkiske regering heller ikke anfægtet, at direktiv 2011/7 finder anvendelse.

B. Retspraksis

18. Så vidt vides er artikel 6 i direktiv 2011/7 endnu ikke blevet fortolket af Domstolen³.

19. Hvad angår forgængerer til dette direktiv, dvs. direktiv 2000/35/EF⁴, blev det sidstnævnte direktivs artikel 3, stk. 1, litra e), som i et vist omfang svarer til artikel 6, stk. 3, i direktiv 2011/7, fortolket i dom af 10. marts 2005, QDQ Media (C-235/03, EU:C:2005:147).

3 – Adskillige domme vedrører fortolkningen af andre bestemmelser i dette direktiv, bla. dom af 26.2.2015, Federconsorzi og Liquidazione giudiziale dei beni ceduti ai creditori della Federconsorzi (C-104/14, EU:C:2015:125) (om fortolkningen af dette direktivs artikel 7 og 12); dom af 16.2.2017, IOS Finance EFC (C-555/14, EU:C:2017:121) (om foreneligheden med dette direktiv, navnlig artikel 7, stk. 2 og 3, af en national lovgivning, som gør det muligt for kreditor at give afkald på morarenter og kompensation for inddrivelsesomkostninger til gengæld for en omgående betaling af hovedstolen i forfaldne fordringer), og dom af 1.6.2017, Zarski (C-330/16, EU:C:2017:418) (i det væsentlige om fortolkningen af dette direktivs artikel 12 vedrørende dets gennemførelse). Desuden verserer Gambietz-sagen (sag C-131/18) vedrørende artikel 6, stk. 3, i direktiv 2011/7, om en situation svarende til situationen i den foreliggende sag, for Domstolen.

4 – Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 29.6.2000 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner (EFT 2000, L 200, s. 35).

20. Domstolen var i denne sag blevet forelagt spørgsmålet om, hvorvidt det inden for rammerne af den beskyttelse, der tilkommer kreditor i medfør af direktiv 2000/35, var muligt at anse udgifter til advokat eller procesfuldmægtigs medvirken i forbindelse med en betalingspåbudsprocedure, der var indledt med henblik på inddrivelse af en gæld, for inddrivelsesomkostninger. Domstolen fastslog, at når det ikke med hjemmel i national ret var muligt at henregne kreditors omkostninger til en advokats eller procesfuldmægtigs medvirken i forbindelse med en retslig procedure, der vedrørte inddrivelse af en gæld i et erhvervsforhold, til de sagsomkostninger, en borger kunne tilpligtes at betale, kunne direktiv 2000/35 ikke i sig selv udgøre et retsgrundlag herfor.

21. Denne form for omkostninger er udtrykkeligt omhandlet i artikel 6, stk. 3, i direktiv 2011/7 som »yderligere omkostninger ud over det faste beløb, der er påløbet på grund af skyldnerens forsinkede betaling«.

C. *Mine forslag*

22. Ud fra en analyse af formålet med og ordlyden af såvel som sammenhængen for og tilblivelsen af direktiv 2011/7 er det min opfattelse, at det i dette direktivs artikel 6, stk. 1, omhandlede faste beløb – som minimumsbeløb, der er pålagt medlemsstaterne – i modsætning til, hvad 20. betragtning til direktivet kunne tyde på, ikke kan fortolkes således, at det er hensigten, at det på udtømmende vis skal dække kompensation for visse typer inddrivelsesomkostninger (i det foreliggende tilfælde »interne« eller »administrative« inddrivelsesomkostninger, herunder omkostninger til en rykkerskrivelse). Som følge heraf kan den i dette direktivs artikel 6, stk. 3, omhandlede rimelige kompensation ikke fortolkes således, at den kun vedrører kreditors »yderligere« inddrivelsesomkostninger.

1. *Formålet med og ordlyden af direktiv 2011/7*

23. I henhold til artikel 1 i direktiv 2011/7 er formålet med dette direktiv at bekæmpe forsinket betaling i handelstransaktioner med henblik på at sikre et velfungerende indre marked og derved fremme virksomhedernes, herunder navnlig de små og mellemstore virksomheders, konkurrenceevne.

24. Som anført i 12. betragtning til dette direktiv udgør forsinket betaling et kontraktbrud, som er blevet finansielt tiltrækkende for skyldnere i de fleste medlemsstater som følge af lave morarenter eller ingen opkrævning af morarenter⁵ og/eller langsomme inddrivelsesprocedurer. Lovgiver har fundet det nødvendigt at vende denne tendens og modvirke forsinket betaling.

25. Dette direktiv sigter således mod en effektiv beskyttelse af kreditor mod forsinket betaling⁶, idet denne beskyttelse nødvendigvis medfører, at sidstnævnte kan kompenseres så fuldstændigt som muligt for de afholdte inddrivelsesomkostninger.

26. På dette grundlag er allerede begrænsningen af kompensationen i henhold til artikel 6, stk. 3, i direktiv 2011/7 til visse kategorier af kreditors omkostninger i strid med den grundregel, at kreditor har ret til en rimelig kompensation⁷ for alle inddrivelsesomkostninger på grund af forsinket betaling.

27. I praksis betyder en sådan begrænsning, at visse af kreditors omkostninger ikke ubetinget kompenseres, hvilket er klart i strid med direktivets formål, nemlig at gøre forsinket betaling mindre finansielt tiltrækkende og at modvirke forsinket betaling⁸.

5 – Dom af 16.2.2017, IOS Finance EFC (C-555/14, EU:C:2017:121, præmis 24).

6 – Jf. vedrørende direktiv 2000/35 dom af 15.12.2016, Nemeč (C-256/15, EU:C:2016:954, præmis 50).

7 – I 19. betragtning til direktiv 2011/7 nævnes en rimelig kompensation.

8 – Jf. 12. betragtning til direktiv 2011/7, in fine, hvorefter direktivet »bl.a. [bør fastsætte,] at udelukkelse af retten til kompensation for inddrivelsesomkostninger bør betragtes som klart urimelig«.

28. Ordlyden af direktiv 2011/7 afspejler dets formål.

29. I henhold til artikel 6, stk. 1, i direktiv 2011/7 er kreditor berettiget til fra skyldneren som minimum at modtage et fast beløb på 40 EUR (i tjekkisk ret fastsat til 1 200 CZK (ca. 47 EUR) ved regeringsdekretets artikel 3).

30. I henhold til dette direktivs artikel 6, stk. 2, sikrer medlemsstaterne, at det i artikel 6, stk. 1, omhandlede faste beløb forfalder til betaling, uden at det er nødvendigt at fremsende en rykkerskrivelse og som kompensation for kreditors egne omkostninger ved inddrivelse, idet der i denne bestemmelse ikke sondres mellem disse omkostninger⁹.

31. Kreditors ret til at modtage kompensation for sine omkostninger ud over det faste beløb på 40 EUR fremgår tydeligt af artikel 6, stk. 3, i direktiv 2011/7, der foreskriver kompensation for »eventuelle yderligere omkostninger ud over det faste beløb, der er påløbet på grund af skyldnerens forsinkede betaling«. Denne kompensation vedrører således de »yderligere« omkostninger ud over dem, der dækkes af det faste beløb.

32. I øvrigt skal artikel 12, stk. 3, i direktiv 2011/7, hvorefter medlemsstaterne kan opretholde eller vedtage love og bestemmelser, der er gunstigere for kreditor end de love og bestemmelser, der er påkrævet for at efterkomme direktivet, fortolkes således, at dette direktiv bl.a. ikke er til hinder for, at national lovgivning tilkender kreditor en fast kompensation, der er større end minimumsbeløbet på 40 EUR.

33. Såfremt den nationale lovgiver går denne vej, påhviler det dog denne at vælge de passende nærmere fremgangsmåder, f.eks. fastsættelsen af et beløb, der varierer i forhold til gældens størrelse¹⁰.

2. 19. og 20. betragtning til direktiv 2011/7

34. Henset til Domstolens praksis, hvorefter »præambelen til en [EU-]retsakt ikke er retligt bindende og ikke kan påberåbes til støtte for at fravige bestemmelserne i den pågældende retsakt eller for at fortolke dem i åbenbar strid med bestemmelsens ordlyd«¹¹, finder jeg det hensigtsmæssigt at analysere 19. og 20. betragtning til direktiv 2011/7, som sondrer mellem forskellige typer kreditoromkostninger og synes at forbeholde de »interne« eller »administrative« omkostninger den faste kompensation, som skal dække disse omkostninger udtømmende, mens de »øvrige« inddrivelsesomkostninger dækkes af den kompensation, der overstiger de 40 EUR.

35. Begreberne »interne« eller »administrative« omkostninger opstod under direktivets tilblivelse.

9 – I modsætning til, hvad dette direktivs 20. betragtning kunne give anledning til at tro, idet der her nævnes »interne« omkostninger og »øvrige« omkostninger, uden at disse begreber defineres. Jeg vender tilbage hertil.

10 – Dette er tilfældet i Irland, hvis nationale lovgivning (Statutory Instrument No. 580/2012 – European Communities (Late Payment in Commercial Transactions) Regulations 2012 (retligt instrument nr. 580/2012 – Den Europæiske Union (forsinket betaling i handelstransaktioner) Regulations 2012) foreskriver et fast beløb på 40 EUR, hvis det ubetalte beløb er lavere end 1 000 EUR, et fast beløb på 70 EUR, hvis det ubetalte beløb er mellem 1 000 og 10 000 EUR, og et fast beløb på 100 EUR, hvis det ubetalte beløb er større end 10 000 EUR.

11 – Dom af 19.6.2014, Karen Millen Fashions (C-345/13, EU:C:2014:2013, præmis 31).

36. Kommissionen havde i sit forslag dels valgt en automatisk kompensation for ikke nærmere definerede inddrivelsesomkostninger, beregnet i forhold til den ubetalte gælds størrelse (som kunne være op til 1% af en gæld på 10 000 EUR eller derover), dels en rimelig kompensation for alle »øvrige« inddrivelsesomkostninger. Ifølge begrundelsen gav denne ændring mulighed for at erstatte »det uklare begreb »inddrivelsesomkostninger« [med] et nyt system, hvor der anvendes et defineret beløb for de interne inddrivelsesomkostninger«¹².

37. Det udvalg i Europa-Parlamentet, som stod for behandlingen af det pågældende forslag, indførte loftet på 40 EUR uanset størrelsen af den misligholdte gæld med den begrundelse, at »hvis der ikke fastsættes et loft for en kompensation på 1% af en manglende betaling på 10 000 EUR eller derover, kan det for transaktioner af meget høj værdi medføre betydelige og uforholdsmæssigt høje omkostninger i forhold til de faktiske omkostninger«¹³.

38. Parlamentet fastholdt loftet på 40 EUR i sin holdning ved førstebehandlingen. Desuden præciserede det, at den i artikel 6, stk. 3, i direktiv 2011/7 omhandlede rimelige kompensation gjaldt de øvrige omkostninger ud over det nævnte beløb på 40 EUR. Denne præcisering bekræfter, at det faste beløb på 40 EUR ikke tager sigte på en udtømmende kompensation for »interne« eller »administrative« inddrivelsesomkostninger. Det var imidlertid også Parlamentet, der i sin holdning ved førstebehandlingen indførte den grundtanke, som indgår i 19. betragtning til nævnte direktiv, at den faste kompensation sigter mod at begrænse de interne eller administrative inddrivelsesomkostninger, ligesom det foreslog (jf. 20. betragtning til nævnte direktiv), at berettigelsen til et fast beløb vedrørte de *interne* inddrivelsesomkostninger¹⁴.

39. Disse udtryk optræder således også i 19. og 20. betragtning til direktiv 2011/7, hvilket kan give anledning til at formode, at de i dette direktivs artikel 6, stk. 3, omhandlede »yderligere« omkostninger er »eksterne« omkostninger, navnlig for så vidt som både 20. betragtning til direktivet og dets artikel 6, stk. 3, nævner de omkostninger, kreditoren har haft til at engagere en advokat eller et inkassofirma, dvs. »eksterne« tjenesteydelser, som virksomheden har gjort brug af.

40. Adskillige argumenter foranlediger mig til at afvise det synspunkt, at det nævnte direktiv indfører en opdeling i kategorier af kreditors omkostninger i dels »interne« eller »administrative« omkostninger, som skal dækkes af den faste kompensation alene, dels de »yderligere«¹⁵ (eller »eksterne«) omkostninger, som skal dækkes af en yderligere (rimelig, ifølge artikel 6, stk. 3, i direktiv 2011/7) kompensation¹⁶.

41. For det første indgik disse udtryk ikke i direktiv 2000/35, som i artikel 3, stk. 1, litra e), bestemte, at kreditor var berettiget til at kræve »rimelig kompensation af skyldneren for *alle* relevante omkostninger ved inddrivelse« (min fremhævelse). Formålet med direktiv 2011/7, som erstattede direktiv 2000/35, var imidlertid at styrke bekæmpelsen af forsinket betaling i handelstransaktioner og givetvis ikke at gøre det mere kompliceret for kreditor at opnå kompensation.

12 – Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner, 2009/0054(COD), s. 7. Desuden »[sigter] det omarbejdede direktiv [2000/35] mod at skabe mere effektive retsmidler mod forsinket betaling ved at indføre ret til inddrivelse af administrative omkostninger og kompensation for interne omkostninger, som er påløbet på grund af forsinket betaling« (jf. det nævnte forslag til direktiv, s. 5).

13 – Betænkning om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner, A7-0136/2010, s. 21.

14 – Europa-Parlamentets holdning fastlagt ved førstebehandlingen den 20.10.2010 med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/.../EU om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner (omarbejdning), EP-PE_TC1-COD(2009)0054.

15 – Andre sprogversioner af 20. betragtning anvender ikke, som i den franske, ordet »andre« (»autres«), men, f.eks. den nederlandske sprogversion, ordet »overige«, den italienske sprogversion ordet »restanti« og den spanske sprogversion ordet »demás«, hvilket ikke tyder på en sondring mellem typer af omkostninger. Andre sprogversioner af direktivet sonderer ikke mellem omkostninger og »yderligere« omkostninger. Den engelske sprogversion anvender ordet »any«, den italienske sprogversion ordet »ogni«, den nederlandske sprogversion ordet »alle«, den spanske sprogversion ordet »todos« og den græske sprogversion ordet »οποιαδήποτε«. Disse sprogversioner henviser i højere grad end det franske »autres« til alle omkostninger eller enhver omkostning.

16 – Den tjekkiske regering og Kommissionen har ligeledes bestridt denne kategorisering af omkostningerne, idet de hver især er omfattet af forskellige ordninger, hvilket ville føre til uberettiget forskelsbehandling.

42. Endvidere understøttes en kategorisering af kreditors omkostninger heller ikke af ordlyden af artikel 6 i direktiv 2011/7. I henhold til stk. 1 er det faste beløb et minimumsbeløb. I henhold til dette direktivs artikel 6, stk. 2, forfalder dette beløb uden en rykkerskrivelse og som kompensation for kreditors omkostninger. I henhold til samme direktivs artikel 6, stk. 3, kan kreditor for de »yderligere« omkostninger (dvs. de omkostninger, som ikke dækkes af det faste beløb) opkræve et beløb, som udgør en »rimelig kompensation«.

43. Som den tjekkiske regering har bemærket, kan en kategorisering af omkostningerne i øvrigt heller ikke udledes af den opregning af eksempler på omkostninger, som kreditor kan påvise i henhold til artikel 6, stk. 3, i direktiv 2011/7. Denne opregning, som blev indført i direktivets tekst på grundlag af Parlamentets ændringer, havde nemlig alene til formål at forklare, hvilke omkostninger der kunne være tale om¹⁷, og ikke at ændre den grundlæggende regel, som hidtil havde fundet anvendelse i henhold til direktiv 2000/35, nemlig at kreditor er berettiget til en rimelig kompensation for alle omkostninger. Dette eksempel afspejlede muligvis dom af 10. marts 2005, QDQ Media (C-235/03, EU:C:2005:147) (jf. punkt 19 og 21 i dette forslag til afgørelse).

44. Endelig ville en kategorisering af omkostningerne også føre til et paradoks. Jeg er (ligesom den tjekkiske regering) af den opfattelse, at en kreditor, som i tilfælde af forsinket betaling gør brug af bistand fra en jurist fra sin egen virksomhed, kun ville kunne opnå en fast kompensation på 40 EUR for inddrivelsen af sin gæld, selv om han var i stand til at godtgøre, at disse omkostninger rent faktisk var højere. Såfremt der derimod gøres brug af ekstern advokatbistand, ville en rimelig kompensation for alle omkostninger muligvis overstige det faste beløb på 40 EUR som kompensation for kreditors interne omkostninger. Denne fortolkning ville således medføre en uberettiget forskelsbehandling af sammenlignelige situationer. Desuden ville en sådan fortolkning i praksis tilskynde kreditor til at gøre brug af ekstern advokatbistand i stedet for at anvende egne jurister, som normalt er mindre omkostningskrævende. En kategorisering af omkostningerne ville med andre ord kunne medføre en kunstig og uberettiget forøgelse af den gæld, der er genstand for forsinket betaling, dvs. en overkompensation.

45. Sammenfattende er jeg af den opfattelse, at de i artikel 6, stk. 3, i direktiv 2011/7 omhandlede omkostninger er »yderligere« omkostninger end de omkostninger, der dækkes af det faste beløb, og at en kreditor således også kan kompenseres for »interne« eller »administrative« omkostninger, hvis de overstiger dette beløb.

46. Desuden forfalder det faste beløb på 40 EUR, uden at det er nødvendigt at begrunde de afholdte omkostninger (»uden at det er nødvendigt at fremsende en rykkerskrivelse«, som omhandlet i artikel 6, stk. 2, i direktiv 2011/7), hvad enten de er »interne« eller ikke, i modsætning til de yderligere beløb, som skal begrundes.

47. I denne henseende præciserer direktiv 2011/7 ikke, hvordan kreditor efter skyldnerens forsinkede betaling skal gøre inddrivelsesomkostningerne ud over det faste beløb på 40 EUR, for hvilke dette direktivs artikel 6, stk. 3, sikrer ham retten til kompensation, gældende og begrunde disse. Det tilkommer den nationale lovgiver at vedtage de nærmere gennemførelsesbestemmelser, idet denne i henhold til artikel 12, stk. 3, i direktiv 2011/7 kan »opretholde eller vedtage love og bestemmelser, der er gunstigere for kreditor end de love og bestemmelser, der er påkrævet for at efterkomme dette direktiv«.

17 – Jf. ændringsforslag af 15.10.2010 fremsat af Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse (Parlamentsdokument A7-0136/2010; jf. ændringsforslag 30).

V. Forslag til afgørelse

48. Jeg foreslår derfor Domstolen at besvare det præjudicielle spørgsmål, som er forelagt af Okresní soud v Českých Budějovicích (kredsdomstolen i České Budějovice, Den Tjekkiske Republik), således:

»Artikel 6, stk. 1 og 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16. februar 2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner skal fortolkes således, at en kreditor er berettiget til fra en skyldner at opkræve betaling af et fast beløb på 40 EUR samt kompensation for alle inddrivelsesomkostninger, der er påløbet på grund af skyldnerens forsinkede betaling, men alene for den del af disse omkostninger, som overstiger det nævnte faste beløb på 40 EUR.«